

Πορεία προς τον γκρεμό χωρίς φρένα για ΠΑΣΟΚ-ΝΔ το μνημόνιο που έρχεται

του Γιάννη Μηλιού

Οι Εκθέσεις των δανειστών γράφονται εδώ και τρία χρόνια σε συνεργασία με τις ελληνικές κυβερνήσεις, οι οποίες σε αρκετές περιπτώσεις είναι οι υποβολείς συγκεκριμένων νέων μέτρων που εξυπηρετούν τα ειδικά συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου που δραστηριοποιείται στην Ελλάδα. Για λόγους εσωτερικής κατανάλωσης εμφανίζεται ότι τα εκάστοτε «επόμενα μέτρα» τα προτείνουν μόνοι τους οι δανειστές μέσα από τις Εκθέσεις τους. Αυτή η λειτουργία των Εκθέσεων τις καθιστά σημαντικά επικοινωνιακά εργαλεία της πολιτικής των μνημονιακών κυβερνήσεων.

Στις τελευταίες Εκθέσεις του Ιουλίου εμφανίζεται και πάλι ως αναγκαία η συνέχιση της μνημονιακής πολιτικής, παρά τα συμπεράσματα περί βαθαίματος της ύφεσης και της καταστροφής παραγωγικού δυναμικού. Έτσι λοιπόν πρέπει, για να καλυφθεί δήθεν το δημοσιονομικό κενό (κάτι που ακόμη και ένα παιδί με γνώσεις αριθμητικής μπορεί να δείξει ότι δεν γίνεται), να παραμείνει η εισφορά αλληλεγγύης, να παραμείνει το χαράτσι, να γίνουν πιο πολλές απολύσεις, να μειωθούν(!) κι άλλο οι εργοδοτικές εισφορές, να ξεπουληθούν οι υποδομές του νερού και της ενέργειας... Θα πρέπει να καταστραφούν πολλοί μικροεπαγγελματίες, να χάσουν τα σπίτια τους όσοι έμειναν άνεργοι ή παίρνουν πια μισθούς πείνας και δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν στα στεγαστικά δάνειά τους ή στα χαράτσια...

Αυτά όμως είναι πια μια τραγική επανάληψη. Το ενδιαφέρον στοιχείο είναι ότι οι εσωτερικές αντιφάσεις ανάμεσα στους δανειστές, αλλά και η προφανής αποτυχία των *διακηρυγμένων στόχων* της μνημονιακής πολιτικής εμφανίζονται πλέον με απόλυτο κυνισμό. Λόγω της παντελούς έλλειψης κάθε είδους «αναπτυξιακής» προοπτικής, αλλά και λόγω της διαφωνίας για τη διαχείριση της αναδιάρθρωσης μεταξύ ΕΕ-ΔΝΤ, η απειλή για νέα μέτρα χρησιμοποιείται επικοινωνιακά ως ο δήθεν «τελικός εκβιασμός»: Οι δανειστές στις Εκθέσεις τους ουσιαστικά λένε ότι πρέπει να βαθύνει κι άλλο η ύφεση, πρέπει να προχωρήσει η καταστροφή, πρέπει να φτάσουμε στον πάτο και ... τίποτε άλλο αυτή τη φορά! Για όλα τα υποτιθέμενα αντισταθμιστικά, ακόμη και για τη δημοσιονομική βιωσιμότητα ... θα δούμε. Το μαστίγιο μένει χωρίς καρότο. Η κυβέρνηση θα φροντίζει, όποιος αντιδρά να αντιμετωπίζει την καταστολή.

Αυτό μπορεί να φαντάζει παράδοξο αλλά δεν είναι. Το σκάσιμο της πολιτικής φούσκας της τρικομματικής κυβέρνησης ήταν αναμενόμενο από όλους. Οι εκπρόσωποι του κεφαλαίου ήξεραν ότι το παραμύθι της «σταδιακής απαγγίστρωσης» αργά ή γρήγορα θα τελείωνε και τότε θα έμενε μόνο η «κάθετη εφόρμηση», ώστε να κερδίσουν όσο περισσότερο έδαφος μπορούν πριν την αναγκαστική προσφυγή στις κάλπες, που θα συνοδεύει την επερχόμενη κοινωνική αναταραχή. Το μεγάλο κεφάλαιο από τον Ιούνιο του 2013 ξέμεινε με μια κυβέρνηση του σκληρού πυρήνα της οικογενειοκρατίας ΠΑΣΟΚ-ΝΔ, με τα περισσότερα μέλη της μπλεγμένα στα σημαντικότερα σκάνδαλα (Λίστα Λαγκάρντ, Ζήμενς, κλπ.). Αυτή η πλήρης πολιτική απονομιμοποίηση του κράτους στη συνείδηση των πολιτών, εξωθεί σ' αυτήν την επικοινωνιακή επίθεση των Εκθέσεων ΕΕ-ΔΝΤ ώστε να περάσουν όσο το δυνατόν περισσότερα μέτρα μέχρι να πέσουν.

Μπορεί η στρατηγική «Αύγουστος» του κ. Σαμαρά, ο οποίος ξεπέρασε ακόμη και τον κ. Παπαδήμο σε γραφικότητα, να φαίνεται εκ πρώτης όψης γελοία, αλλά η ουσία για το κεφάλαιο είναι ότι τα μέτρα ψηφίζονται, «περνάνε», και δημιουργούν μια νέα κοινωνική πραγματικότητα, συνεπώς μια αριστερή κυβέρνηση μαζί με τον κόσμο της εργασίας θα έχει μπροστά της ένα δυσκολότερο έργο για να ανατρέψει το μνημονιακό οικοδόμημα.

Η υποτιθέμενη «αποφασιστικότητα» τρόικας-Σαμαρά-Βενιζέλου, η επί της ουσίας κατάργηση της Βουλής, η συνεχής επαναφορά του εμφυλίου από την ομάδα της «μονταζιέρας», όλη αυτή η «κατάσταση έκτακτης ανάγκης» δεν θα πρέπει όμως να μας ξεγελά. Ξέρουν ότι δεν είναι σταθεροί, ότι δεν έχουν μέλλον και φοβούνται εμάς τον ΣΥΡΙΖΑ, ως πολιτικό εκφραστή του κοινωνικού μπλοκ του κόσμου της εργασίας και της νεολαίας. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα αυτού του φόβου είναι η διαχείριση που έχουν κάνει μέχρι τώρα στο ζήτημα της ΕΡΤ.

Η στρατηγική που βλέπουμε να εκτυλίσσεται ταχύτατα είναι σχεδιασμός ενόψει των επερχόμενων εκλογών, οι οποίες θα αποτελέσουν το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της διαρκώς αυξανόμενης κοινωνικής έντασης. Ο εκβιασμός που τώρα χρησιμοποιείται επικοινωνιακά για την εφαρμογή των ήδη συμφωνηθέντων, θα χρησιμοποιηθεί τότε μεγεθυμένος για τα επόμενα που έρχονται.

Και τότε ο ΣΥΡΙΖΑ θα δείξει ότι είναι έτοιμος για τη μεγάλη ρήξη με το πολιτικό παρελθόν αυτής της χώρας, ότι είναι έτοιμος να καλωσορίσει την είσοδο των μαζών στο πολιτικό προσκήνιο, το πέρασμα στην επόμενη ελληνική δημοκρατία, η οποία θα έχει στον πυρήνα της τη συμμετοχή, την αναδιανομή πλούτου και την απελευθέρωση της δημιουργικότητας των πολιτών.